

Arrest

nr. 115 135 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zormandai (Malakand Agency, provincie KPK). U bent een Pashtoun van etnische origine en bent gehuwd. Uw vrouw woont nog bij uw moeder en uw invalide zus in Zormandai. U bent nooit naar school gegaan.

Op 19/03/2012 bent u beginnen werken voor een bedrijf. U moest een gsm-antenne in Thana bewaken. U had nachtdienst. Op 07/04/2013 kwamen een vijftiental Talibanstrijders naar deze plek. Twee van hen herkende u: zij woonden in de buurt. De Taliban namen de batterijen uit de generator die naast de gsm-antenne staat. Deze batterijen worden door de Taliban gebruikt om explosieven tot ontploffing te brengen. U was machteloos en moest toekijken. Toen uw collega u kwam aflossen, belde deze naar uw chef in Islamabad. Aanvankelijk meende het bedrijf dat u betrokken was bij de diefstal van

de dure batterijen. Op 12/04/2013 werd u gearresteerd door militairen. Gedurende drie dagen werd u opgesloten en ondervraagd. U vertelde wat u wist. U zei ook dat u twee mensen van de Taliban, Rahidullah en Saber genaamd, herkend had. Op 15/04/2013 werd u vrijgelaten. Het leger en ook uw werkgever waren er ondertussen van overtuigd geraakt dat u niets met deze zaak te maken had. Op 17/04/2013 kreeg u telefoon van uw collega bewaker. Hij vertelde u dat hij onder druk uw adres aan de Taliban had gegeven. U bent onmiddellijk naar Mardan vertrokken waar een vriend woont. Deze vriend bracht u naar Peshawar. Uw vertrek werd geregeld. Tien dagen later bent u met een smokkelaar vertrokken. U nam een eerste vlucht naar Dubai. Vervolgens vloog u naar Brussel. Op 29/04/2013 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u problemen met de Taliban vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw vrouw en moeder, uw huwelijksakte, uw arbeidscontract, een brief van uw werkgever waarin u opgeroepen wordt meer uitleg te geven bij de diefstal van de batterijen, een bankkaart, twee krantenartikels over bomaanslagen die in uw dorp gebeurden en twee foto's waarop u met uw vrouw te zien bent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban en met het Pakistaanse leger heeft gekend. Immers, uw asielaanvraag blijkt op tal van punten bijzonder vaag en onsamenhangend. Ten eerste is het onduidelijk wie uw werkgever op het moment van de feiten zou zijn geweest. Hoewel u nauwelijks twee maanden geleden nog in dienst zou zijn geweest, zegt u nu dat u zich de naam van uw werkgever niet kan herinneren (CGVS, p.3). Dit is hoogst opmerkelijk. Vervolgens verklaart u dat het bedrijf dat u zou hebben tewerkgesteld waarschijnlijk Telenor is, een van de telecombedrijven die in uw regio actief zijn (CGVS, p.3). Het is bijzonder merkwaardig dat u niet meer weet voor welk bedrijf u gedurende meer dan een jaar zou hebben gewerkt. Bovendien legt u twee documenten in het Engels voor waaruit moet blijken dat uw chef Inayatullah Khan manager is bij het bedrijf Emirates Security Services. Met deze naam geconfronteerd, blijkt dat u hier nog niet van gehoord heeft (CGVS, p.4). U stelt dat u samen met een tweede persoon afwisselend de wacht optrok bij de antenne. U weet niet wie de persoon was die voordien uw functie invulde of waarom die persoon vertrokken was (CGVS, p.4). U verklaart dat u 's nachts de antenne moest bewaken maar u verklaart dat u in geval van nood geen telefoonnummer had dat u kon bellen (CGVS, p.6). Ook het nummer van het kantoor van het bedrijf in Islamabad kent u niet (CGVS, p.6). U zegt dat u geen nummer had omdat u nieuw was en u merkt op dat uw collega die overdag werkte wel een nummer had (CGVS, p.6). Uw argumentatie volstaat niet, daar u op het moment van de problemen al een jaar in dienst was en u tijdens de nacht steeds alleen op wacht zou hebben gestaan. Bovenstaande opmerkingen roepen zeer ernstige vraagtekens op bij uw beweringen omtrent uw tewerkstelling. Deze vaststelling is belangrijk aangezien het net in het kader van deze tewerkstelling zou zijn geweest dat u de door u aangehaalde problemen zou hebben gekend.

Over de diefstal van de batterijen uit de generator legt u eveneens merkwaardige verklaringen af. U stelt dat een vijftiental strijders van de Taliban ter plekke kwamen. Echter, gedurende de operatie die ongeveer twintig minuten zou hebben geduurd, zouden ze niets tegen u hebben gezegd. Ook toen ze met de batterijen vertrokken, zouden zij niets tegen u hebben gezegd en lieten zij u ongemoeid (CGVS, p.5,6). Dit is niet geloofwaardig, te meer u twee van hen zou hebben herkend als zijnde dorpelingen van Thana en zij ook omgekeerd u zouden hebben herkend (CGVS, p.5). Dat zij een bewaker en getuige van dergelijke diefstal niet zouden bedreigen of erger, lijkt dan ook zeer merkwaardig. Bovendien is het eigenaardig dat u stelt dat de Taliban om zes uur in de ochtend naar de gsm antenne kwamen, dat zij ongeveer twintig minuten bleven en dat uw collega er nog niet was toen zij weer vertrokken (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat u even daarvoor nog aangaf dat u elke dag om zes uur in de ochtend door uw collega werd afgelost (CGVS, p.4,6), antwoordt u dat uw collega die bewuste dag een half uur te laat op het werk kwam (CGVS, p.6). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

Er konden tijdens het gehoor wel meer van dergelijke ongeloofwaardigheden in uw relaas worden vastgesteld. Zo moet uit een van de documenten die u voorlegt blijken dat u door uw werkgever in eerste instantie zelf van die diefstal verdacht werd. Een brief van 09/04/2013, of twee dagen na de beweerd diefstal, stelt dat u verantwoordelijk wordt gehouden voor het geleden verlies en dat u zich binnen de drie dagen tot het management moet wenden om meer uitleg te geven. Het is opmerkelijk dat u door het bedrijf van diefstal zou worden verdacht maar dat u wel tot 12/04/2013, de dag dat u door het

leger zou zijn gearresteerd, aan het werk bleef (CGVS, p.8). Nochtans blijkt uit het relaas niet dat u na ontvangst van deze brief bij het bedrijf enige verantwoording hebt afgelegd. Verder is het niet aannemelijk dat een bedrijf zijn ongeschoolde werknemers in het Engels zou aanschrijven. Bovendien, wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wanneer u deze brief voor het eerst zag, zegt u aanvankelijk dat uw vrouw u dit document opstuurde en dat u al hier was toen u dat document kreeg (CGVS, p.8). Vervolgens verklaart u dat u de brief in Pakistan kreeg van mensen van het bedrijf die naar de antenne in Thana kwamen, zoals de mensen van het onderhoud. Hoe lokale mensen van het onderhoud in het bezit zouden zijn gekomen van een brief met delicate inhoud, opgesteld door een algemeen manager van de veiligheid in Islamabad, kan ook u niet verduidelijken (CGVS, p.8).

U zegt verder dat het leger de batterijen terugvond maar u weet niet wanneer dit gebeurde of waar zij de gestolen batterijen aantroffen (CGVS, p.7). Ook dit mag verbazen. Evenmin weet u of er in deze zaak leden van de Taliban werden gearresteerd (CGVS, p.7). Het is voorts opmerkelijk dat u enkele leden van de Taliban zou hebben herkend maar dat u pas na uw arrestatie door het leger op 12/04/2013 de namen van de betrokkenen zou hebben genoemd. Dit terwijl u, zoals uit het schrijven van Emirates Security Services moet blijken, zelf van de diefstal verdacht werd. Met de bedenkingen van het Commissariaat-generaal geconfronteerd, stelt u dat u de namen al aan uw manager had doorspeeld. Echter, onmiddellijk daarna lijkt u uw verklaringen alweer te wijzigen en zegt u dat u de namen aan het leger gaf en dat u aan uw manager zei dat u niets met de diefstal te maken had (CGVS, p.7). Dergelijke vage en weinig consistente verklaringen ondermijnen uw resterende geloofwaardigheid. De vaststelling dat u nauwelijks enige informatie over uw reisdocumenten wenst te geven, bevestigt het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag. Zo beweert u dat u de reis met een rood paspoort heeft gemaakt maar u zegt niet te weten onder welke nationaliteit en onder welke naam u gereisd heeft (CGVS, p.9). Dit is geheel ongeloofwaardig.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze uw geloofwaardigheid herstellen. Uw identiteitskaart en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en moeder houden geen verband met uw asielaanvraag. De krantenartikels over de bomaanslagen in uw regio tonen niet aan dat u ooit een persoonlijk probleem met de Taliban zou hebben gehad. De foto's waarop u en uw vrouw te zien zijn, hebben evenmin een toegevoegde waarde voor uw asioldossier. Hetzelfde kan worden gezegd van de bankkaart waarop uw naam overigens niet wordt vermeld. Het ongeloofwaardige karakter van de attesten van Emirates Security Services, volgens de documenten uw werkgever, werd hierboven reeds aangetoond. De voorgelegde stukken vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het Koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het recht op bijstand van een advocaat. Verzoeker geeft hierbij aan dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor niet naar het Nederlands vertaalde, maar wel naar het Engels. De raadsman werd voor aanvang van het laatste gehoor niet in kennis gesteld van het gebruik van de Engelse taal voor het gehoor, waardoor het recht op bijstand door een advocaat wordt geschonden. Van verzoekers raadsman kan niet worden verwacht dat hij de Engelse taal machtig is en kan dus ook niet worden verwacht dat hij binnen de Nederlandstalige asielpcedure tijdens het gehoor de belangen van zijn cliënt in de Engelse taal behartigt.

De *in casu* relevante eerste paragraaf van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Deze wetsbepaling regelt aldus het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De Raad stelt vast dat de gehoorverslagen en de bestreden beslissing in het Nederlands werden opgesteld, zodat aan de vereiste van de proceduretaal is voldaan. Geenszins legt dit artikel de verplichting op dat de tolk, die de verklaringen van een asielzoeker vertaalt, rechtstreeks naar de proceduretaal dient te vertalen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257).

Het voormelde artikel 19 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt :

“ § 1. De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon.

De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen.

Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor.

De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.

§ 2. De advocaat of de vertrouwenspersoon heeft de mogelijkheid op het einde van het gehoor mondelinge opmerkingen te geven.

[...]”

Zoals reeds eerder gesteld is er geen bepaling gekend die stelt dat de tolk die tijdens het interview aanwezig is, rechtstreeks moet vertalen naar de proceduretaal. Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn raadsman daadwerkelijk werd verhinderd in de bijstand aan zijn cliënt omwille van een taalbarrière. Daarbij kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers raadsman het gehoor bijwoonde vanaf 14.00 uur, terwijl het gehoor een aanvang nam op 13.45 uur. Nergens uit het gehoorverslag, behalve op het einde van het gehoor, dat om 15.45 uur werd afgesloten, blijkt dat verzoekers raadsman een opmerking heeft gemaakt omtrent het gebruik van het Engels.

Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekers raadsman op het einde van het gehoor slechts het volgende stelde: *“(…) Misschien wel een probleem dat het in het Engels is, ik ben als adv niet verplicht om Engels te spreken. Plus inbreuk dat de notities in het Nederlands moeten zijn. Geen garantie dat het een getrouwe weergave is.”* Hieruit blijkt geenszins dat verzoekers raadsman de verklaringen in het Engels niet verstond. Indien verzoekers raadsman daadwerkelijk problemen ondervond met de Engelse taal op het ogenblik dat hij het gehoor begon te volgen en van oordeel was dat hij dienvolgens zijn cliënt niet naar behoren kon bijstaan, kon redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers raadsman onmiddellijk deze problemen zou melden, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. Het feit dat verzoekers raadsman ervoor kiest te wachten tot op het einde van het gehoor om dergelijke problemen te melden, is enkel en alleen aan verzoekers raadsman te wijten. De Raad stelt vast dat verzoekers raadsman door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen klaarblijkelijk niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. De schending van het recht op bijstand door een advocaat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan in deze niet worden aangenomen. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekers raadsman in het licht van onderhavige procedure ten gronde, Engelstalige documenten aan het verzoekschrift omtrent de veiligheidssituatie in de Swat regio toevoegt en deze in het verzoekschrift kort samenvat. Voor zover al zou worden geopperd dat verzoekers raadsman de Engelse taal niet machtig zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dit in strijd is met de vaststellingen uit het rechtsplegingsdossier.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003, gezien er geen garantie is dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van verzoekers verklaringen, aangezien er geen enkele waarborg is dat de dossierbehandelaar over een voldoende kennis van de Engelse taal beschikt.

Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben gehanteerd, blijkt dat verzoeker zijn verklaringen kon afleggen en dat zijn advocaat niet gehinderd werd om het interview in het Engels te volgen, desnoods tussen te komen of te corrigeren. Verzoeker noch zijn raadsman, die hem bijstond tijdens het gehoor, hebben tijdens het gehoor enig gewag gemaakt van vertaalproblemen bij de vertaling van het Engels naar het Nederlands door de interviewer. Verzoeker toont niet aan dat de ondervragende ambtenaar zijn verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen. Ook het verzoekschrift geeft niet aan dat de feiten zoals weergegeven in het gehoorverslag, inaccuraat zijn. De schending van artikel 17, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden aangenomen.

2.3. In een derde en vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers verklaring problemen met de taliban en met het Pakistaanse leger te hebben gekend tengevolge zijn werkzaamheden omdat verzoeker er niet in slaagt coherente en concrete verklaringen af te leggen omtrent zijn werkgever. Niettegenstaande het slechts twee maanden geleden is dat verzoeker nog heeft gewerkt stelt hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zich de naam van zijn werkgever niet kan herinneren (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Vervolgens verklaart verzoeker dat het bedrijf dat hem zou hebben tewerkgesteld waarschijnlijk Telenor is, een van de telecombedrijven die in zijn regio actief zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Het feit dat verzoeker niet meer weet voor welk bedrijf hij gedurende meer dan een jaar zou hebben gewerkt, ondermijnt dan ook verzoekers asielrelaas. Dat hij er vanuit ging dat zijn werkgever het bedrijf Telenor was aangezien hij de mast van Telenor bewaakte, vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt enkel dat verzoeker eerst aangeeft het niet te weten voor welke firma hij werkte, waarna hij enkele namen opsomt om tot slot te besluiten dat het waarschijnlijk Telenor moet zijn geweest omdat deze naam in zijn gedachten opkomt

(stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Wat later tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij werkte voor een veiligheidsbedrijf om vervolgens te stellen dat de telefoonmaatschappij mensen inhuurt en dat Telenor hem betaalde (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Bovendien legt verzoeker twee documenten in het Engels voor waaruit moet blijken dat zijn chef Inayatullah Khan manager is bij het bedrijf Emirates Security Services. Met deze naam geconfronteerd, blijkt dat verzoeker deze bedrijfsnaam niet kent (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). De stelling dat verzoeker een vrij eenvoudig man is, uit een landelijk gebied, ongeletterd, met een beperkte scholing en beperkte ontwikkelingsgraad kan zijn onwetendheid omtrent de naam van zijn werkgever niet verschonen. De kennis van de naam van het bedrijf voor wie men werkt vereist immers geen bijzondere intellectuele capaciteiten of stedelijke achtergrond. De argumentatie omtrent ondernemingen die juridisch worden tussengeschoven, zoals in het verzoekschrift wordt uiteengezet, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde zelf dat de manager van het bedrijf naar Thana is gekomen om het contract inzake verzoekers tewerkstelling te tekenen. Dat deze onderneming "juridisch zou zijn tussengekomen" is dan ook slechts een *post factum* bewering. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de naam van het bedrijf waarvoor hij werkt dit bij hem minstens een belletje doet rinkelen, te meer hij zelf zegt te zijn aangesteld als "security guard". Aangezien verzoekers zijn problemen met de taliban ontstaan zijn door zijn professionele werkzaamheden doet verzoekers onwetendheid omtrent zijn effectieve werkgever en de strijdigheid van zijn verklaringen met de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, volledig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaarde tevens dat hij samen met een tweede persoon afwisselend de wacht optrok bij de antenne. Verzoeker verklaarde dat hij 's nachts de antenne moest bewaken en dat hij in geval van nood geen telefoonnummer had dat hij kon bellen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Ook het nummer van het kantoor van het bedrijf in Islamabad kent verzoeker niet (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker zegt dat hij geen nummer had omdat hij nieuw was en hij merkt op dat zijn collega, Kalim, die overdag werkte wel een nummer had (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 6).

Het is niet aannemelijk dat verzoeker die 's nachts werkte geen noodnummer had en zijn collega die overdag werkte er wel een had. Verzoekers argumentatie dat hij nieuw was volstaat niet, daar verzoeker op het moment van de problemen al ongeveer een jaar in dienst was en hij tijdens de nacht steeds alleen op wacht zou hebben gestaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 4-6). Waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij wel over de mogelijkheid beschikte om een noodnummer te bellen vindt geen grondslag in het administratief dossier. Dat zijn collega Kalim die overdag werkte wel een noodnummer had, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De Raad stelt voorts vast dat uit een van de documenten die verzoeker ter staving van zijn asielrelaas voorlegt blijkt dat hij door zijn werkgever in eerste instantie zelf van die diefstal verdacht werd. De brief van 9 april 2013, of twee dagen na de beweerde diefstal (stuk 5, gehoorverslag, p. 5), stelt dat verzoeker verantwoordelijk wordt gehouden voor het geleden verlies en dat hij zich binnen de drie dagen tot het management moet wenden om meer uitleg te geven. Het is echter niet aannemelijk dat niettegenstaande verzoeker door het bedrijf van diefstal zou worden verdacht, hij toch nog tot 12 april 2013, de dag dat verzoeker door het leger zou zijn gearresteerd, aan het werk bleef (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Het is voorts niet aannemelijk dat verzoeker enkele leden van de taliban zou hebben herkend maar dat hij pas na zijn arrestatie door het leger op 12 april 2013 de namen van de betrokkenen zou hebben genoemd (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 7). Dit terwijl verzoeker, zoals uit het schrijven van Emirates Security Services moet blijken, zelf van de diefstal verdacht werd. Met de bedenkingen van het Commissariaat-generaal geconfronteerd, stelt verzoeker dat hij de namen al aan zijn manager had doorspeeld. Echter, onmiddellijk daarna lijkt verzoeker zijn verklaringen alweer te wijzigen en stelt hij dat hij de namen aan het leger gaf en dat hij aan zijn manager zei dat hij niets met de diefstal te maken had (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Dergelijke vage en inconsistente verklaringen ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid. Waar verzoeker aangeeft dat er geen zekerheid was over de verantwoordelijke voor de diefstal, waardoor er onvoldoende reden was om verzoeker te ontslaan, is slechts een bewering en doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Ook de thans gegeven verklaring dat het niet verwonderlijk is dat hij niet onmiddellijk de namen van de talibanstrijders wilde noemen omdat hij represailles van de taliban vreesde, verschoont noch verklaart voormelde vaststellingen. De loutere stelling dat de vermeende contradicties onbestaande, minstens bijzonder vergezocht zijn, kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

Bovendien, wanneer het Commissariaat-generaal verzoeker vraagt wanneer hij voormelde brief voor het eerst kreeg toen hij in Pakistan was, zegt hij aanvankelijk dat zijn vrouw hem dit document opstuurde en dat hij al in België was toen hij dat document kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Vervolgens verklaart verzoeker dat hij de brief in Pakistan kreeg van mensen van het bedrijf die naar de antenne in Thana

kwamen, zoals de mensen van het onderhoud. Hoe lokale mensen van het onderhoud in het bezit zouden zijn gekomen van een brief met delicate inhoud, opgesteld door een algemeen manager van de veiligheid in Islamabad, kan verzoeker ook niet verduidelijken (stuk 5, gehoorverslag, p. 8).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten en meer bepaald in verzoekers regio van herkomst, de Malakand Agency te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, *"Pakistan"*, *"Algemene Veiligheidssituatie"* van 31 oktober 2012). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden, zoals wordt aangegeven in voornoemde informatie. Waar verzoeker verwijst naar een artikel van BBC News en naar een document getiteld *"Pashtunvoice blogspot door Nazrana Yousufzai"*, die hij bij onderhavig verzoekschrift voegt waaruit volgens verzoeker blijkt dat de veiligheidssituatie in de Swat regio erg precair is en er een situatie voorligt van willekeurig geweld, bevestigt hij de voorliggend informatie, doch toont hij niet aan dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. De kaart van Pakistan met aanduiding van de plaats waarvan verzoeker afkomstig is, kan hier evenmin een ander licht op werpen. Verzoeker is een volwassen man en beschikt over jarenlange werkervaring (stuk 5, gehoorverslag, p. 1, 3). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.3.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF